

‘ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΕΧΝΑΙ’

Νικόλαος Ξυδιάς

Τηγ παραμονή του Νέου έτους, έκρηνετο ἐν Ἀθήναις, ἐν πενχοτάτη συνοδείᾳ, ὁ τὴν προτεραλαν ἐνὶσ δὲν παφετέον ἐξ ἀποληγέτας προϊβληθεὶς γηραιὸς ζωγράφος Νικόλαος Α. Ξυδᾶς. Ἐγενήθη ἐν Ληξούσιῳ, μετὰ τὰς ἔγκυοτά τους δὲν Ἀγοραστολίῳ σπουδάς, ἀπῆλθεν εἰς Ρώμην, δαπάνας του ἀδελφοῦ τον Μιχαήλ, μεγαλεπόρου. Ἄλλ’ ἐνδιέσπασεν ἐτι, θνήσκει ἐκ χολέως ὃ προστάτης ἀδελφός του καὶ δ. Ν. Ξυδᾶς ἀποπάτευτος, μεταβαλνει πρός εὐθεστιν τύχης εἰς Παρισίους καὶ εἶτα εἰς Αορδένον.

Ἐν Παρισίοις ἐνυπέβαθη Γαλλίδα, ἐξ ἣς ἀπέκτησε τὴν τένα. Εἶχε πολυτελεστατον μέγαρον εἰς τὰ Ἡλύσια, αἱ δὲ αἴθουσαι του κατάφοτοι ἐξ εἰκόνων, ἔγιναν τὸ κέντρον ἐπιφανῶν Γάλλων. Ἄλλ’ ἡ ειμασμένη δευτῆς τὸν ἀπλῆρη. Οἰκογενείακα δυτενχήματα ὀδυνηρά, θάνατοι φυτάτων, τὸν κατέστησαν μελαγχολικόν. Τὰ ἔργα του, τὰ ωριότερα, διεσκορπίσθησαν, μηδὲ τὴν ὑπογραφήν του καν φέροντα. Ο θάνατος τῆς συζύγου του ἐντέλει καὶ δ. τον νεωτέρον ἀδελφοῦ του, γραμματέως τῆς ἐν Κωνσταντινούπολει Ρωσίας πρεσβείας, τὸν ἐβύθισεν εἰς λημαργώδη θλιψιν. Δὲν ἐξηροιθώθη την τρόπον ἀπολέσθησαν τὰ ἔργα του, διν τινὰ είχον βραβευθῆντες Εὐνωπαῖκας ἐκδόσεις.

Ἐκ τῶν ἔργων του γνωστότερα εἶνε ἡ προσωπογραφία τοῦ Ἀχιλλέως Παράσχου, δη ποτὲ ενδισκόμενον ἐν Παρισίοις ὄλικῶς συνέδομεν γενναιότατα, ἡ προσωπογραφία τοῦ Ἀλ. Ραγκαβῆ καὶ ἡ τοῦ θαυμότος Αὐτοκράτορος τῆς Ρωσίας, παραγγελθεῖσα ἀντὶ 15,000 φράγκων.

Ἀπὸ δεκαετίας διέμενεν ἐν Ἀθήναις, ἀφανῆς, κατάμονος, εἰς ἐκ δωμάτιον ἐνοδοχεῖον ἐν μέσω παλαιῶν τινῶν καὶ νεωτέρων ἔργων του. Ὁ Ξυδᾶς ἦτο φιλοποικίτας. Καίτοι ἄγολος καὶ συνεχῶς ἐπιλήσπετο ὑπὸ οἰκογενειακῶν περιπτετιῶν, εἰργάζετο εθεοκῶν μόνην παρηγορίαν εἰς τὴν τέχνην. Εἰς τὴν ἀκμήν του ἐν Παρισίοις, ἔνδια ἐπὶ πολλὰ ἔτη διέμενεν, ὁ Ξυδᾶς εἰργάσθη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν. Ἄλλ’ οἱ τελευταῖοι του πίνακες παρηγολούμθησαν τὴν σωματικὴν παρακμήν.

Ἐγα μῆτρα ποδ τοῦ θανάτου του μὲ ἔνα ἀγαπητὸν ποιητήν τὸν ἐπενέφρην εἰς τὸ δωμάτιον του. Εἶχαν τὰ τὸν ἰδω ἀπὸ 8 ἑτῶν. Ογδοημονούτης, τρέμων, δηκόπατε πινέλα εἰς τὰς γειτανίας καὶ τὰ ἐκαθάριζε μὲ καποιαν νευρικότητα. Μόλις είχεν ἀπομακρυθῆ ἐν τοῦ δοκιμαστοῦ. Εἶχον ποδ ἐμοῦ ἐν πεπτωκὸς μεγαλεῖτον. Μόλις στρογγύλευον εἰς τοὺς πόδας, μὲ κατάλευκον πώγωνα, μὲ διόπτρας, ἐν μέσω πληθύνος εἰκόνων καὶ χωστήρων, ἐφαγέτο ὡς ἱερεὺς μᾶς θορυβεῖς, ἡ δούση δὲν εἶχε πλέον ὀπαδοῦς. Μία πενιχρὰ κατέη, ἡσο τὸ μόνον μὴ καλλιτεχνικὸν ἀντικείμενον. Εἶς ἔνα τραπέζιον ποδῶντα εἶχον παραταχθῆ. Ἐπρόκειτο νὰ τὰς διασώῃ ἐπὶ διδύμης. Ὁταν τοῦ ἐξήτησα φωτογραφίαν, ἐμειδίσασε, δηλώσας διν δὲν ἔστερος νὰ φωτογραφηθῇ.

Ἐκ τῶν ἔργων του διεκόπησαν διὰ τὴν τεχνικωτέραν ἐπεξεργασίαν αἱ προτοπογραφίαι τοῦ ποιητοῦ κ. Στεφάνου Μαργιώνη καὶ τῆς συναδέλφου δεσποινίδος Εὐγενίας Ζωγράφου, ἡ “Υδρενίς, (χωρικὴ σκηνὴ ἐπεκελευθεῖσα ἐν Λουτρακίῳ), καὶ μία συγθεσίς: δ. “Καταρράκτης” (Ο ἔρως παρασυρόμενος εἰς τὴν δίλην τῆς καινωνικῆς ζωῆς.) Ο τελευταῖος πίνακς ἐφ οὗ εἰργάζετο ἥτο ἀπεικόνισις ὀπωρῶν.

Ο ἥλιος δύνει καὶ μετά μίαν ὥραν ἀπεχαιρέτει τὸν γηραιὸν καλλιτέχνην. Ἐπέποντο γὰ μὴ τὸν ἰδω πλέον.

BLANCHE TOULAIN.

“Οταν ἔχωριζόμενη, κάποιον θλιβεόν τον προσαλούμημα μοῦ ἔλεγεν διτὶ ἡ δυστυχισμένη ἀλλὰ καὶ καλλιτεχνικὴ ἐκενή ζωὴ εἰχε λειψη πλέον.

Δ. Κ.

*
“Η δεσποινίς Blanche Toulain ἡθοποιός τοῦ Παρισίου διετέρου «L'œuvre», δῶσε τεσσαρας παραστάσεις εἰς τὸ Βασιλικὸν θέατρον, τὸ «Πληραμένο ποντί» τοῦ Καπνός, τὸν «Ἀγροποιόντα ἔρωτα» τῶν Flers καὶ Caillaret, τὸν «Πληκτικὸν μόδιον» τοῦ Παγιερόν, καὶ τὴν «Φοιοῦ-φροῦ» τοῦ Μελάνη καὶ Αλεβῆ. Περὶ τῆς ἐξόχου ἵνανδητος τῆς δεσπ. Τουταίν ἐγχάρησαν ἐπαινετικῶταται κριτικὲς εἰς τὸν Γαλλικὸν τύπον ἀπὸ διασήμους συγγραφεῖς, ὃς δ. Φαγκέ, δ. Λαζούματ καὶ ἄλλοι.

*

Σειρὰν θριαμβευτικῶν, ὑπὸ ἐπομψιν συρροῦσης θεατῶν, παραστάσεων δῶσκεν δ. Φιάσος τῆς Βιενέζικης Οπε-

ούττας, πρωταγωνιστούσης τῆς χαριτωμένης κυρίας Τέρρεν, ἵνα αἱ ἐκφραστικώταται κινήσεις ἀνεπλήρουσιν τῆς φωνῆς πάσσονται εὐχόν ἀδιναμίαν. Ἐκτὸς γραπτῶν ἔργων, ἐπλαίσει μεταὶ τὴν Βιέννην ἐνθά τοι πάσσονται ἐδόθη τὴν 9 Δεκεμβρίου, διὰ πρότην φρούριον ἀπὸ σκηνῆς θεάτρου τὸν «Δοῦκα τοῦ Λουδεμβόνγου» νεώτατον ἔργον τοῦ Λέγαρ.

Η ἀγωνόδικος ἐπιτρόπη διὰ τὸν δραματικὸν διαγωνισμὸν τοῦ Ωδείου ἀπειλεόθη ἐκ τῶν κ. κ. Γ. Δροσίνη, Α. Κουοτίδου καὶ Δ. Κακλαμάνου.

Εἰς τὸ Βουκονιδίστιον ἔκλεισε πρὸ δὲ δῆμον καλλιτεχνικὴ ἔκθεσις Γαλλικῶν οὐδαιριστικῶν ἔργων. Ἡ ἔκθεσις εἰλέγει ἀπότελεσθή ἀπὸ ἔργα τοῦ Φραντζί καὶ τοῦ Γαλάνη.

*Κατ' ειδήσεις ἐκ Κωνσταντίνου πόλεως ληρθεῖσας
ἐκ Βιένης, εἰς Τούρκος ἐμαυμωριοῦχος ὁ δῶρος εἰς
τὸ ἔδυτον τοῦ πόσδν 2,300,000 φράγκων, διὰ τὴν ἑδυ-
σιγ. Τονδρικῆς ἀκαδημίας, περιλαμβανόντος εἰκοσι
πέντε ἀκαδημαιῶν Ὁραβας, Τούρκους καὶ Πέρσας.
Θα παταρτισθῇ αὖτη πατὰ τὸ πρότυπον τῆς Γαλλικῆς
Ἀκαδημίας.*

Αἱ δοχαὶ τῆς Ρώμης κατέσχον εἰς τι κατάστημα τεσσαρὰ χαλκᾶ ἀντικείμενα τέχνης—δύο λεωνῖται, ἔνα ταῦρον καὶ ἕνα λεοντίδεα. Τὶς καλλιτεχνήματα ταῦτα πιθαγῶς βυζαντινῆς ἐποχῆς, φαίνεται διὰ ηὔπολησαν ἐκ τῆς κατήχειποιθείσης μητροπόλεως τῆς Μεσσήνης.

Τὰ τέσσαρα ἀγαλμάτια ἔει δρειχάλκον ἐξειμήνθρωπ
ἀντὶ 20 χιλιάδων φράγκων. Φαίνεται δὲ δια ἀπεικό-
νθησαν ἀπ' ἄλλων συμπλεγμάτων ἔει δρειχάλκον.

Κατὰ τὸν Μάρκον συγκριτέεται ἐν Παροιοῖς διεθνὲς συνέδριον Φυσιοθεραπείας, εἰς δὲ κληθείσα θὰ συμμετάσῃ καὶ ἡ Ἑλλάς.

*"Η Ἑλληνικὴ Κυβέρνησις ἀνέθηκε τὴν ἀντιποσω-
πελαν εἰς τὸν κ. Μπαμπάτην ταρόδον ἐν Παρισίοις καὶ
γοηματέα τῆς ἐκεῖ Γαλλικῆς Ἐταιρείας τῆς Ὑγιενῆς*

Ἐκ τοῦ λεγομένου «Λευκοῦ Ἀνακτόρου» τῆς Γε-
νοῦς είχεν ἀπολεσθῆ πρὸ τινῶν ἡμερῶν μικρὸς πλ-
υντὸς τοῦ ιεράλου ζωνόφων Βάτη-Ατη.

Αἱ ἐγχώριοι ὁρχαὶ κατέβαλον πάσαν προσπάθειαν ὅπως
ἀνακαλύψουσι τὸν μλεπτην, καὶ πράγματι κατωρθῶθι ἡ
σύλληψις τοῦ δράστου, διτις ἀνακοινεῖς κατέθημεν,
ὅτι εἰσήχθη εἰς τὸ Μουσεῖον παρὰ τίνος ἐπιτάπειον,
μεθ' οὐδὲν εἴλετε συνεννοηθῆ, καὶ κατὰ τὴν στιγμήν, καθ'
ἡν τὸ Μουσεῖον ἡτο πλῆρες, ἐξεκόματε τὴν εἰκόνα
καὶ ἀπῆλθεν.

*Eis tēn Ἀγγλίān ἀνεκαλύφθη εἰκὼν γέον ἀνδρὸς κα-
θημένου ἐπὶ πέτρας, γυμνοῦ; ἐπὶ βάθους σκοτεινοῦ,
καὶ ορατοῦντος διὰ τῆς ἀριστερᾶς χειρὸς μάλων δέν-
δον, ἐνῷ διὰ τῆς δεξιᾶς δεικνύει κάτι. Τὰ χαρακτή-
ριστικά τοῦ γενέτου τούτου εἰναι ἐν ταντῷ ἑντονα κα-
ὶ ιεπτά, αἱ δὲ ἐν τῷ συνόλῳ χραμμαὶ καὶ αἱ λεπτότατα
φωτοσκιάσεις ἐμφαίνονται γραστῆρος λογονοῦ καλλιτέχνου*

"Η εἰκὼν ἀντὶ ἀποδίδεται εἰς τὸν διάσημον ζωγράφον Δεονάδον δὰ-Βλυτοῖ. Τὸ δέκον ὅμοιαί εἰσι πρὸς τὴν θαυμαστὴν εἰκόνα τοῦ Δεονάδου δὰ-Βλυτοῖ, τὴν παραστῆσαν τὸν "Αγιον" Ιωάννην ἐν τῇ ἑδύῳ. Οὐ πλέον
οὐδέτος ἀγορασθεῖς πρὸ τεσσαράκοντα ἑταῖρῷ ἐν Ἰταλίᾳ ἀντὶ ὀλλιγών φράγκων, κατὰ τὴν ἐπιπολήσιν μᾶς ἐπαλλελεώς, παρέμεινε κεναλυμμένος διὰ παγέος στούματος.

κατραμώδους ἐπὶ πολλὰ ἔτη μέχρις ὅτου περιῆλθεν
εἰς τὴν κατοχὴν τοῦ σημερινοῦ του ἰδιωτή ον. Μόλις
ὅμως ἀπηλάγη τοῦ ἐπικαλύμματος του, ἐφάνη ἡ μερά-
λη ἀσθος δέξια.

"Η «Ελλ. Καλλιτεχνική Έταιρεια» την προτάσει του γλύπτου κ. Κ. Κωνσταντινίδου δόγμας πρός σπουδὴν τῶν καλλιτεχνῶν καὶ ἐρασιτεχνῶν ἐλευθεραν ("Ακαδημαϊκὴν") ρυθμειονήν σχολὴν γυμνοῦ, ἵνα ἡτο αἰσθητοτάτη ἡ ἔλλευμις, καὶ περὶ ἣς ἐκτενῶς ἔγραψεν ὁ ἡμέτερος διευθυντῆς εἰς τὸ «Νέον» Αστυν.

Ἡ σχολὴ λειτουργεῖ εἰς τὸ ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Λιοσίων 14
ἔργαστηριον τοῦ κ. Κωνσταντινίδου (ἀφιλοκερδῶς πα-
ραχωρήσαντος τοῦτο), τοῖς τῆς ἔβδομάδος, πατὰ πᾶσαν
Λευτέραν, Τετάρτην καὶ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς 5 μέχρι
τῆς 8 μ. μ.

Δύναται πᾶς καλλιτέχνης ή έρασιτέχνης να είσει θηθωμένος την σχολήν, πλήρη των μαθητῶν τοῦ Πολυτεχνείου οπίνιες ἔχοντας ίδιαν τάξιν εἰς τὸ μάθημα τοῦ γυμνων. Τὸ πρόσωπον διατησεῖ τὴν αὐτὴν θέσιν ἐπὶ μιᾷν ἐβδομάδα, μετὰ τρεῖς δὲ ἐβδομάδας, ἀντικαθίσταται δι' ἄλλουν. Αἱ θέσεις τῶν καλλιτεχνῶν δόθησον διὰ αὐτῶν. Οἱ φοιτῶντες εἰς τὴν σχολὴν καταβάλλουσι 10 δοχ. κατὰ μῆνα, δοσοὶ δὲ ἀντὶ τῶν εἰνες μέλη τῆς ἑταῖρειας πληρώνονται μόνον τὸ ἥμαν. Τὸ μοδέλον φωτίζεται διὰ λαμπτήρος 480 κητῶν. Αργύτερα όταν γίνονται σπουδαὶ πτυχολογίας διὰ τοὺς θέλοντας ἡ ἀποθέωσιν εἰς τὴν διδασκαλίαν και ἐλαιογραφίαν, ἐπίσης δὲ όταν γίνονται σπουδαὶ μοντέλλουν ἐν κητήσει, συμπλέγματος δύο προτύπων μὲν. Οὕτως η σχολὴ αὕτη θ' ἀποβῆ δύτικας καλλιτεχνικὴ Ἀκαδήμια.

*Eἰς τὴν σχολὴν φουτῶσιν οἱ ἔξης: Π. Μαθιόπουλος,
Θωμ. Θωμόπουλος, Μ. Ἀξελός, Ι. Οἰκονόμου, Κ.
Κωνσταντίνος, Ζ. Φουδᾶς, Ε. Ἰωαννίδης, Κ. Ρω-
μανίδης, Γ. Ροσόληνος, Ι. Ραφομανίζης, Ἀγγελικὴ
Στεφάνου, Α. Λάζαρος, Ν. Θώμης, Ι. Ἀνάργυρος καὶ
Α. Ζωγραφίδης.*

Κατὰ τὴν ἐν Κων.] πόλει συγκατάν τοῦ ἀνακτόρου Τσεραγάρ, δέπον συνεδρίαζε ἡ Βουλὴ καὶ ἡ Γερονοτα, ἐκάπισαν μεταξὺ ἀλλών κειμηλίων, ἅτις ὁ εἶχον μεταφερθῆ ἐπ τῷ Γιλδῖς καὶ τοῖς; Θανατίσαι θαλασσογραφία τοῦ περιωνύμου Ρώσσου ζωφάρου Αἴβαζσφοκη.

• Ἀπὸ τοὺς μᾶλλον ἐπιτυχεῖς ϕόλους τῆς κ. Ροζαλίας Νίκα εἶνε καὶ ὁ τῆς πρωταγωνιστῶν εἰς τὴν «Βεντάγιαν», τὸ λεπτὸν αὐτὸν ἔφορον εῶν Γάλλων ντὲ Φλέρς καὶ Καινζαβέ.

•Αφίκετο ἐκ Μιλάνου δὲ Ἑλλην ὁ εἰπόντως καὶ λέων
Φωτίου δύνασθαι συνεργοῦθεν διὰ τὴν ἰδρυσιν Ἐθνικοῦ με-
λοδραματικοῦ θιάσου μετοχικᾶς. •Ἄργος ταῦτα πρὸς τὸν
οικοπόλιν τοῦτον θὰ κατέληθῃ καὶ δέκα. Σαμίων. Θὰ συγ-
κεντρωθοῦν ἐν τῷ θιάσῳ ἑκάτεος τῶν ἐν Ἑλλάδι καὶ οἱ
εἰς τὰ Ωδεῖα τῆς Ἐνδραπης ηδη σπουδάζοι τες. Θὰ ἐπι-
διωχθῇ πρὸς τούτοις ἡ παράστασις πρωτοτάξιων ἔσογεν,
ἔλλ. ὑποθέσεως καὶ μουσικῆς.

Εἰς τὸ Ωδεῖον Ἀθηνῶν ἐδόθη συγαντλία λαν ἐπιν-
χῆς. Ἡ δραχήστρα, ἣν διηγύθνετον ὁ π. Μάσοικ, ἐξετά-
λεσε τὴν δοματικὴν εἰσαγωγὴν τῆς «Πατρὸς δος» τοῦ
Μπλέζ, τὴν πλήρην πατριωτικοῦ αἰσθήματος, τὰς «Ἐ-
λεγειακὰς μελῳδίας» τοῦ Νοοθροῦ Γκρόγκ, καὶ τὴν
εἰσαγωγὴν τοῦ «Ριέντση», ἐκ τῶν πρώτων ἔγχων τοῦ
Βάγηνε (1842). Ἡ εἰσαγωγὴ αὐτῆς εἶναι αντιεθειμένη
ἐκ τῶν πιοιστέρων θεμάτων τοῦ ἔργου, συνηγμολογη-
μένη μετὰ δεξιότητος σπανίας καὶ θαυμαστῆς, ἀφοῦ δ
συνδέτεται ἡτο τότε μόλις 29 ἑτῶν.

‘H ἐνορχήστρωσις χωρὶς γὰ τὸ εἶναι θορυβώδης ἐμποιεῖ

μεγάληρ ἐγένετο. Ο Rienzi παρεστάθη τὸ πρῶτον εἰς Δρεσδην καὶ μετὰ 27 ἔτη εἰς τὸ «Λυρικὸν Θέατρον» τῶν Παρισίων.

Κατὰ τὴν συναυλίαν ἡ π. Φωνᾶ ἔφαλλε μὲ διάγειαν φωνῆς τὸ «Ah! perfide parjure» τοῦ Beethoven καὶ τὸ «La flûte enchantée» τοῦ Mózart, ὁ δὲ παρεπιδημῶν βιολιστῆς Ludlow, μαθήτης τοῦ διασήμου καθηγητοῦ τοῦ βιολού O. Sevcik ἐξετέλεσε τὸ Concerto εἰς sol min. τοῦ Bruch.

★

Εἰς τὸ «Σύνδεσμον τῶν Συντακτῶν» ἐδόθησαν δύο ἑξόχως καλλιτεχνικαὶ προσοπερίδες, ὡν μετέσχον αἱ παρεπιδημοῦσαι καὶ ἔξοχοι ἡθοποιοὶ κνοῖαι Μίλα Τέρρεν καὶ Λευκὴ Τουταύρ.

★

Ἀφίκετο εἰς Ἀθήνας τμῆμα τῆς «Société des instruments anciens de Paris», (κοναρτέτο) ἡς προεδρεύει ο Saint-Saëns. Ἐνεργατίνη δις εἰς τὸ B. Θέατρον, ἐκτελέσαν συνθέσεις τοῦ IZ' καὶ IH' αιώνος ἐν οἷς καὶ τυρανός ὅλως ἀγνώστους. Ἐπίσης ἀφικνέεται ὁ διάσημος βιολιστῆς Bronislaw Huberman, δοτις θὰ δώῃ δείγματα τῆς τέχνης του εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ «Παρνασσοῦ», θὰ ἔληγη δὲ καὶ ὁ θλασσος τῆς Sacha Guitry εἰς τὸ B. Θέατρον, μὲ λιποσσάριον τὸν σχόντα ἐπιζήλους μέλιτοι τοῦδε ἐπιτυχίας κ. Κονταράτορ.

★

Ο «Σαντεπλαίο» θὰ παιχθῇ καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας ὑπὸ τοῦ ἑτέρου τῶν θάσων, ὑψ' ὧν ἐγένοντο αἱ δοκιμαὶ, μὲ τὸν αὐτὸν φαντασιώδη ἱματισμὸν καὶ τὰς αὐτὰς οἰκαγοφαῖς. Ο θλασσος θὰ περιοδεύῃ εἰς Εὐρώπην καὶ Αμερικήν.

★

Η Ρωσικὴ Αότοκο. Μονσικὴ Εταιρεία ἐώρασεν τὴν πεντηκονταετηρίδα τῆς. Ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Αντωνίου Rubinstein, δοτις ἐπιστρέψων εἰς Ρωσίαν μετά τυραννίας τὴν Εὐρώπην περιοδείαν του, ἐξεπλάγη ἐν τοῦ δτοῦ οἱ Ράσσοις μονοικουστέται δὲν ἥσαν ἐξ ἐπαγγέλματος τοιοῦτοι, ἀλλὰ νοιμαθεῖς, ως ὁ Τσαικβίτσον· λατρός, δύος δ Borodins, ἢ ἀκόμη καὶ στρατιωτικοὶ ἢ ναυτικοὶ ὡς δ Rimsky-Korsakow, δ Lwoff, δ Moussorgsky καὶ ἄλλοι. Εσχε τότε τὴν φιλοδοξίαν γὰ προκήσῃ τὴν Ρωσίαν δι' ἐνὸς μονοικού κέντρου.

★

Η Ζάππειος ἐπιτροπὴ δριστικῶς φ' ἀνεγείρῃ θερινὸν θέατρον εἰς τὸ Ζάππειον, δαπανῶσα πρὸς τοῦτο 130,000 δραχ.

★

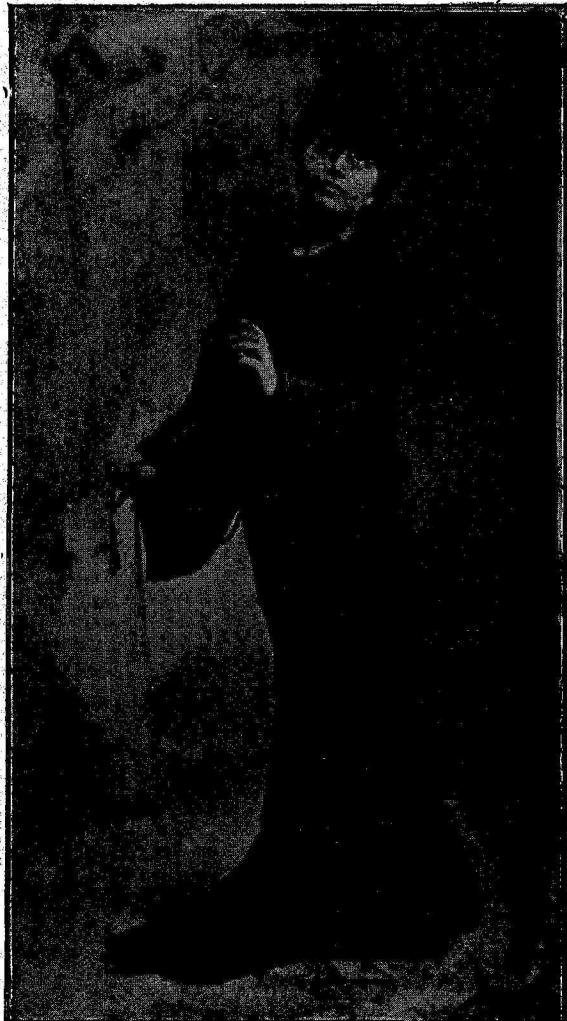
Εἰς τὴν Ρώμην ἐδόθη νέον μελόδραμα τοῦ Λεονκαβάλλο, ἡ «Μαρζά». Τὴν δρχήστραν διηγήσυνεν δ Μασκανί. Τὸ ἔργον, μονοικῶς πιστὸν εἰς τὰς ἑθνικὰς παραδόσεις τοῦ Ιταλικοῦ θέατρου κατεχειροκοπήθη. Ο διοιδεύει μέχρι σίμερον 114 συνεχεῖς παραστάσεις.

★

Παρὰ τὴν ἀναγραφεῖσαν εἰδῆσιν δτοῦ δ Λέχαρο ἀπέσυρε τὴν νέαν τὸν διπρόστεταν δ Υἱὸς τοῦ «Ηγεμόνος», αὗτη δοιδεύει μέχρι σίμερον 114 συνεχεῖς παραστάσεις.

Η ὑπόθεσις τῆς διπρόστετας, ὡς γνωστὸν, ἔχει ἀντιληφθῆ ἀπὸ τοῦ Αμπτού «τὸν Βασιλέα τῶν Ορέων», παρουσιάζει ἐπὶ σκηνῆς «Ἐλληνὸν ἀρχιλησταρχὸν ὃ δποῖς διανέμεται τὰ λύτρα ἐξ ἀπαγωγῶν ἀς διαρράττει μεθ' ὑπονομῷ». Ἐπίσης σανυθούσαντοι αἱ ἀστυνόμοι καὶ παράσταται ὡς συναδελφούμενοι μὲ τοὺς ληπτάς. Τὸ λυμπέρστο προσβλητικότατον διὰ τὴν «Ἐλλάδα παίζεται ἀμειάρλητον καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, ἡ μουσικὴ τοῦ δμως εἶνε μεστὴ γοητείας.

★

Ροζαλία Νίκα

Εἰς τὴν «Βεντάγιαν».

Η Βυζαντιολογικὴ Εταιρεία συνέταξε μακρὸν ὑπόμνημα περὶ τῶν ἐν Ἑλλάδι βυζαντιανῶν μημείων. Τὸ ὑπόμνημα τοῦτο, δπερ φὰ ἐκτυπωθῆ ἐτοιού τεῦχος, ἀποτελεῖ λεπτομερεστάτην μελέτην περὶ τῶν βυζαντιανῶν κτισμάτων τῶν σωζομένων ἀνὰ τὴν ἑλευθέρων Ἑλλάδα. Ἐν αὐτῷ γίνεται μακρὸς λόγος καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπισκευῆς καὶ συντηρήσεως τῶν ἐν λόγῳ μημείων. Περιέχει ἀναλυτικὴν ἐρευναν τοῦ τρόπου παδῶν, διὰ γίνονται αἱ ἐπισκευαὶ μεσαιωνικῶν μημείων ἀλλαχοῦ, ἐν Γαλλίᾳ, Ιταλίᾳ, Γερμανίᾳ πτλ. τὸν ἀπαιτούμενων τεχνικῶν γνωσσεων καὶ ἀποφαίνεται ὁμοφάνων, δτοι εἶτε ἀνάγκη ἀπόλυτος δποῖος συσταθῆ συμβούλιον ἐξ ἀρχιτεκτόνων καὶ βυζαντιολόγων, δπερ ὑπενθύνως καὶ μετὰ συστηματικὴν μελέτην γὰ προβαλήη εἰς τὰς ἐπισκευὰς τῶν μημείων, ὡς γίνεται πανταχοῦ τοῦ πεπολιτισμένου κόσμου.

★

Διεκδικον ἐξ Ἀθηνῶν ἐδωσε μίαν συναυλίαν δ νεαρώτατος Αντστραλὸς βιολιστῆς Godfrey Ludlow, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ πρεσβυτεροῦ τῆς Αγγλίας. Ἐξετέλεσεν ἐπτὸς ἀλλωρ τὸ Concerto εἰς re mineur τοῦ Tartini, τὸ Zigeunerweisen τοῦ Sarasate. Διακρίνεται μᾶλλον διὰ τὴν τέχνην ἡ διὰ τὸ αἰσθῆμα.

★

Φαίνεται διὰ σύδεμα ὑψηλόταται ἀμφιβολίᾳ περὶ τῆς αὐθεντικότητος τῆς Μαύρης τοῦ Σανσονίου, ἀνευρθέντος ἐν Βενετίᾳ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Λατερανοῦ. Τὸ δέοντον εἶναι ἐν τῷ ὀδοιπόρεων. Ἡ Παναγία καθάμενη ἐπὶ βραχίονα κρατεῖ ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ βραχίονός της ἐντός τοῦ ἄκουον τῆς εὐθῆτος τῆς τὸ δεῖπνον βρεφος ὑπνώτον διὰ τὴς δεξιὰς φαίνεται ἐπιβάλλοντα σιωπήν, διὰ τὰ μῆτρας τοῦ μηνού. Ἰησοῦ.

*

Τὸ ἀπό τοιακούταεις καὶ πλεόν ἥδη ἐξ Ἱταλίας ἀγρελλούμενον ἔργον «Νέων» τοῦ συνθέτου τοῦ «Μεμφιστοφελού» δ' Ἀγρικό Βοΐο, θὰ δοθῇ ἐπὶ τελους ἐρ Ρώμη τὸ 1911, ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν εορτῶν τῆς Ἱταλίας ἀπεξαιρτούσας. Ὁ μάστος ἔταιεν ἥδη εἰς στεγανοὺς κυκλῶν ὅλγα ἀποσπάσματα. Κοίνεται δέ τὸ δέοντον ἀπό τερού τοῦ «Μεμφιστοφελού», ἀληθῆς θολαιμβάς. Ἰδιαιτέρως ἀξιοσημείωτος εἶναι ἡ σκηνή, καθ' ἥν ὁ Νέον οἱ μεραρχεῖται ἐπὶ τῆς Ἀπτίας ὅδον ἐν μέσῳ ἀστραπῶν καὶ περιανῶν διὰ τὰ Φανημονή τὴν πυροκάταν τῆς Ρώμης καὶ ἐκείνη, καθ' ἥν προσπλέπει ποδὸς τῆς κάτιτης, ἡ δοπία περικλείει τὴν μύνη τῆς Αγοραπλίνης. Ἡ ὑπόθεσις τοῦ δοσμάτος, εἴναι: αἱ τύμις τῆς συνειδήσεως τοῦ Καΐσαρος μετὰ τὴν δολοφονίαν τῆς μητρός του.

*

Ο Βασιλεύς, ἐγδιαφερόμενος τὰ μάλιστα διὰ τὴν τύχην τῶν τοιχοφαριῶν τῆς αἰθουσῆς τοῦ Τροπαίου, διὰ τὰς ὀπίσιας εἰς τὸν Ήεσσ ἐχθροπομενίαν ὡς ὑποδειγμάτων οἱ ἀγωνισταὶ τῆς ἐποχῆς, ἐνάλεος τῶν ζωγράφων κ. Χατζόπουλον, καὶ συνέστησεν εἰς αὐτὸν νὰ μελετηθῇ τὴν επιδιόρθωσιν.

Δηναριαὶ μὲν θεωρηθῆναι ὡς εὐέρχημα, οἵτινες ἡ ζημιά, τὰς ὀποίας αἱ τοιχοφαριᾶι ὑπέστησαν οιβαραὶ μέν, δὲν εἶχε δῆμος καὶ ἀνεπαρδοθωτοί, μαθόσιν ὑπάρχοντι πλήρῃ καὶ παλᾶς διατηρημένα τὰ σχεδιασματα τοῦ Ήεσσ εἰς φυσικὸν μέγεθος, εὐθυσικεμένα ἥδη εἰς τὸ Ιστορικόν Ἐθνολογικὸν Μουσεῖον, διόπου πρό ἐτῶν μετεφερόθησαν ἐπὶ τοῦ Πολυτεχνείου.

*

Ἐν τῇ Γερμανίᾳ, ἐπιθεωρήσει «Nord und Süd», τοῦ Βερολίνου διδάκτωρων τῆς φιλοσοφίας κ. Marie Schneidtette δίδει πληροτάτην εἰλικρινογραφίαν τῶν προσωπογραφιῶν τοῦ Σίλλερ. Ὁ συγγραφεὺς ἀφιμεῖ δύο δύος κατείχεν ὁ Γκατέ, ἐν αἷς καὶ τὸ μετάλλιον τοῦ μεγάλου γάλλου γλύπτου Ααβίδ δ' Angers, ἐφ' οὗ εἰκόνεται ὁ μέγας τῆς Γερμανίας ποιητής.

*

Ἐν τῇ «Revue de Paris» δ. κ. A. Borré μᾶς γνωρίζει πλείστα ἕντα ἀγνωστά ἐνδός τῶν διηγμάτων, καλλιτεχνῶν τοῦ ΙΗ. οἰδόνος, τοῦ Φανγάγ, δοτίς διηρησεν ὁ κατ' ἐξοχήν ζωγράφος τῆς Κωνσταντινούπολεως.

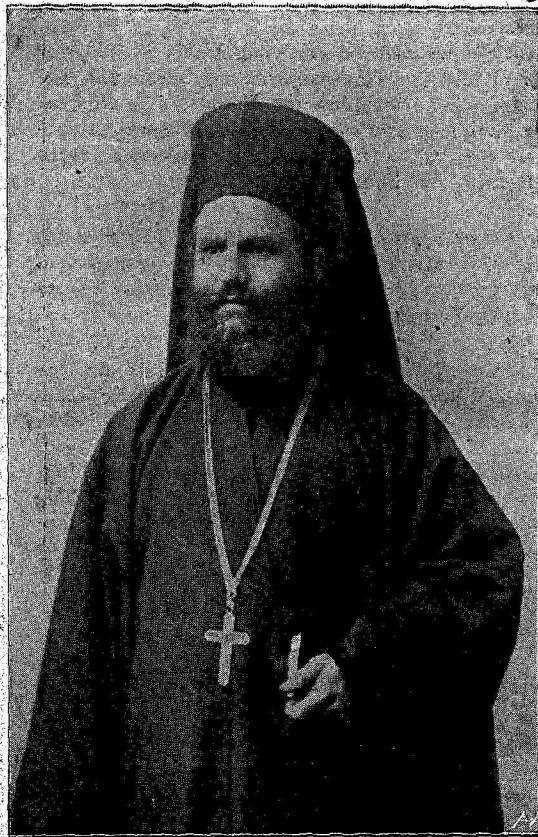
*

★ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ ★

ΤΙΜΟΘΕΟΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ

Ἐπανελθὼν ἐκ τῆς Εὐρώπης μετὰ ἐπτάμηνον ἀπουσίαν, ἥρξατο τοῦ κηρυγμάτος δὲ ἐνφραδῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου ἐργάτην. Τιμ. Ἀναστασίου.

Ο μελετηός οὗτος Δευτῆς, καταγινόμενος ἀπὸ πολλοῦ εἰς τὴν συγγραφὴν Ἐκκλησιαστικοῦ συγγράμματος, καὶ θέλων νὰ καταστήσῃ τοῦτο τέκτον. ἐπεικένθη τὴν Γερενήν, Παρισίους, Λονδίνον καὶ Ρώμην, καὶ ἐμελέτησε ἐκ τῶν πλησίον τὰς Ἐκκλησίας τῶν Δυτικῶν καὶ Διαμαρτυρομένων, ὡς καὶ τὴν λειτουργίαν καὶ τὸν ὁραρισμὸν τῶν ἐκκλησιαστικῶν αὐτῶν σχολῶν.

Τιμ. Ἀναστασίου

Αρχιμανδρίτης, Καθηγητής τῶν Βασιλοπαΐδων.

Τερενός τῆς Α. Μ. τῆς Βασιλίσσης

Ἐίναι δυντικῆς ἀληθείας, διτι τὸ φρονευτικὸν αἰσθητικὸν μα εἰς τὸν μας δόλον παραποτεῖται χαλαρούμενον, ἔλειψει σοβαρᾶς καὶ συστηματικῆς διδασκαλίας, καὶ ἀφρονησίας ἐκ μέρους τῶν ἀρμόδιων. Ο κ. Τιμόθεος Ἀναστασίου, εἶναι εἰς ἀπὸ τοὺς ὅλγους καὶ πολυτίμους σκαπανεῖς καὶ ἀναμορφωτὰς τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ἄριστοῦς τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς καὶ ἀρτίως μεμορφωμένος περὶ τὰ θεολογικά, εἶναι δὲ πρόστος δημιουργήσας ἀπὸ Ιβερίας τὰ λαϊκά ηρούματα, κηρύττων συγχρότατο μὲ δύναμιν πνεύματος καὶ φυχῆς, ἀπὸ τοῦ ἀμύνωντος, τοῦ δήματος φιλανθρωπικῶν καταστημάτων, συλλόγων, καὶ εἰς αὐτὰς ἐστὶ τὰς φυλακάς.

Καὶ δὲν ἡρεμοδή δ. κ. Τιμ. Ἀναστασίου μόνον εἰς ηρούματα. Φιλεσπλαγχνος καὶ φιλάνθρωπος, ἥθελησε εἰς πενομένας τινὰς τάξεις τῶν Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶν νὰ ἔλθῃ βοηθός καὶ δι' ἀλλον πράκτικων μέσου, ἰδρυνταν δέο φιλανθρωπικούς συλλόγους. Ἐν Ἀθήναις τὸν σύλλογον ἡ Φιλαδέλφια καὶ ἐν Πειραιεῖ τὸν σύλλογον δ. Καλός Σαμαρείτης. Ο ποώτος, ἀποτελούμενος ἐκ τῶν καλλιτέχνων τῆς πρωτευούσης, κωμῳδῶν καὶ κυκλων, εἶναι γνωστάτος διὰ τὴν φιλάνθρωπον δράσον τουν. Ο δεύτερος ἐν Πειραιεῖ ὑπανδρεύει καὶ προστατεύει πτωχάς καὶ ἔργανάς παρθένους.

Ο κ. Ἀναστασίου εἶναι πολλῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ κοινωνικῶν ἔργων συγγραφεὺς. Τὸ Σωφρονιστήριον Ἀβέρωφ, δ. Εὐαγγελικὸς Νόμος, ή Εὔτυχια τῆς Ελληνιδός Κόρης, ή Κυριακὴ Προσευχὴ, καὶ ή Θεία Κοινωνία, ἔμματα ἀσίστην ἐντύπωσιν.

Αλλὰ καὶ εἰς τὴν Ἀνάπλασιν πλέοντα δσα ἐμβριθῆ ἀρμάτα ἀδημοσίευσεν ὑπὸ τὸ φευδώνυμον Εὐθύρρων.